EKONOMI
HÖGSKOLAN
Lunds universitet

VT 2009

Institutionen för handelsrätt

HARK10 Kandidatkurs i internationell affärsjuridik

Kandidatuppsats

Remburser

Korrespondentbankens kontraktsrelation med köparen och säljaren

Handledare: Henrik Norinder

Författare: Johan Nilsson

Sammanfattning

Remburser är ett betalningsinstrument som ofta används vid internationell handel. Rembursen fungerar på så sätt att köparen anlitar en bank som oåterkalleligt utlovar att betala säljaren när denna presenterar en viss uppsättning dokument vilka har till syfte att bevisa att säljaren uppfyllt sina förpliktelser enligt det bakomliggande köpeavtalet. Bankens uppgift är att granska de dokument som presenteras av säljaren (även kallad beneficienten) och besluta om dokumenten överensstämmer med de villkor som stipuleras i rembursen, och i så fall utbetala rembursbeloppet till beneficienten. Bankerna använder ofta så kallade korrespondentbanker som hjälper den öppnande banken med att granska dokument och utbetala remursbeloppet åt öppningsbanken. Korrespondentbankerna kan även själva oåterkalleligt utlova att betala beneficienten.

Denna uppsats behandlar korrespondentbankernas kontraktsrelation med säljaren och köparen. I både svensk och utländsk praxis har domstolarna ansett att det inte finns ett avtalsförhållande mellan korrespondentbanken och köparen och säljaren. Köparen och säljaren har därför ingen möjlighet att stämma korrespondentbanken om denna agerar vårdslöst. Den öppnande banken är dessutom inte ansvarig då det i det privaträttsliga reglerverket, ICC Uniform Customs and Practice for Documentary Credits (UCP) som reglerar majoriteten av alla världens remburser, stipuleras att öppningsbanken inte ansvarar för en annan banks agerande. Jag ställer därför frågan om det finns någon anledning till att säljaren och köparen inte rättsligt kan angripa en culpös korrespondentbank och om det bör etableras en kontraktsrelation mellan det bakomliggande köpeavtalets parter och korrespondentbanken i UCP.

Slutsatsen jag kommer fram till är att det inte skall etableras en kontraktsrelation mellan ovan nämnda parter men att det upplysningsvis i UCP bör föreskrivas att köparen och säljaren inte har någon rättslig möjlighet att angripa korrespondentbanken.

Nyckelord: remburs, korrespondentbank, kontraktsrelation, avtalsförhållande, UCP

Abstract

Letters of credit is an instrument of payment that is frequently used in international trade. Normally the buyer engage a bank which irrevocably promise to pay the seller when the seller (beneficiary) present a specific set of documents. The document's purpose is to prove that the seller has fulfilled the obligation in the underlying contract of sale. The bank's task is to investigate the documents that the seller presents and decide if they are in conformity with the conditions in the letters of credit, and in that case pay the seller. The bank normally uses a correspondent bank that helps the opening bank to revise the presented documents and pay the seller on behalf of the opening bank. Correspondent banks can also confirm the letters of credit and irrevocable promise to pay the seller.

This essay deals with the correspondent banks responsibilities towards the seller and the buyer. In both Swedish and foreign case law the courts have concluded the there are a lack of privity of contract between the correspondent bank and the seller and the buyer. The seller and the buyer are, because of that, incapable of suing the correspondent bank if it acts carelessly. The opening banks are furthermore excluded from responsibility since the private rules, ICC Uniform Customs and Practice for Documentary Credits (UCP), that regulates almost all letters of credit, stipulates that the opening banks are not responsible for the acts of another bank. Therefore I ask if there is any reason why the seller or the buyer can not sue a careless correspondent bank and whether there should be a privity of contract established in the UCP between the correspondent bank and the seller and buyer.

The conclusion that I reach is, that UCP should not establish a privity of contract between the parties mentioned above, but it should establish an article which purpose is to inform the buyer and the seller that they do not have a contractual relationship with the correspondent bank and are not able to sue the latter.

Keywords: letters of credit, correspondent bank, privity of contract, contractual relationship, UCP

Innehåll

1 Inledning 6
1.1 Bakgrund 6
1.2 Syfte 6
1.3 Frågeställning 7
1.4 Metod 7
1.5 Avgränsning 8
1.6 Disposition 8

2 Rembursen som betalningsinstrument 9
2.1 Inledning 9
2.2 Tillvägagångssättet då parterna avtalat om remburs 9
2.3 Utformning av remburser 11
2.4 Korrespondentbanker 11
2.5 Rättskällor kring remburser 12
2.6 Rembursens autonomi 13

3 Granskningsskyldigheten för bankerna 15
3.1 Inledning 15
3.2 Doctrine of strict compliance 15
3.3 Bankens rätt att inte utbetala rembursbeloppet 17

4 Partsförhållanden i rembursen 19
4.1 Inledning 19
4.2 Relationen mellan öppningsbanken och köparen 19
4.3 Relationen mellan öppningsbanken och beneficienten 20
4.4 Relationen mellan korrespondentbanken och beneficienten 21
4.5 Relationen mellan korrespondentbanken och köparen 21
4.6 Relationen mellan korrespondentbanken och öppningsbanken 22

5 Praxis kring kontraktsrelationen med korrespondentbanken 23
5.1 Inledning 23
5.2 Svensk praxis 23
5.3 Utländsk praxis 27

6 Kommentarer i doktrin angående kontraktsrelationen med korrespondentbanken 30
6.1 Inledning 30
6.2 Svensk doktrin 30
6.3 Utländsk doktrin 32

7 Analys 35

8 Slutsats 38

Källförteckning **39**
Bilaga **42**

Förkortningar

HD	Högsta domstolen
HovR	Hovrätten
ICC	International Chamber of Commerce
Ll. L Rep	Lloyd´s Law Reports
NJA	Nytt juridiskt arkiv
RH	Rättsfall från Hovrätterna
RR	Rådhusrätten
SvJT	Svensk Juristtidning
UCP	ICC Uniform Customs and Practice for Documentary Credits

1 Inledning

1.1 Bakgrund

Varje företag eller privatperson som köper eller säljer varor och inte tillämpar den så kallade *Zug um Zug* metoden, där betalning och tradition utförs simultant, utsätter sig själva för en risk att motpartens prestation uteblir. Trots denna risk är kreditbetalning vanligt företag emellan. Det finns dock vissa möjligheter för parterna att undersöka motpartens prestationsförmåga från exempelvis kreditupplysningsbolag. Denna möjlighet begränsas dock avsevärt då parterna inte befinner sig inom samma land. Det är mycket svårt att göra en bedömning av ett utländskt företags betalningsförmåga. Andra frågor som uppkommer vid internationell handel är exempelvis transportfrågor, försäkringsfrågor och handelsbruk. Dessa så kallade transaktionskostnader är något varje exportör/importör måste beakta.

Under den globala handelns framskridande har det vuxit fram olika betalningsinstrument vars syfte är att säkra att parterna fullgör sina prestationer i köpeavtalet. De vanligaste instrumenten är bankgarantier, dokumentinkasson och remburser. Valet av vilket instrument parterna skall använda vid en affär beror på deras relation med varandra. Är relationen långvarig och mycket god kan en vanlig efterskottsbetalning fungera tillfredställande men då parterna för första gången gör en affär med varandra kan någon av ovan nämnda lösningar vara mer fördelaktig.

1.2 Syfte

Remburser har inte fått särskilt stor uppmärksamhet här i Sverige men får ändå anses som ett mycket viktigt instrument då Sverige är ett land med stor internationell handel. Remburser uppfattas ofta som ett säkrare betalningsinstrument jämfört med exempelvis dokumentinkasso men är därmed även dyrare. Det finns dock vissa risker även i detta

instrument som kanske köparen och säljaren inte är medvetna om. Syftet med denna uppsats är att utreda hur rembursen fungerar men framförallt att belysa korrespondentbankernas kontraktsrelation med köparen och säljaren.

1.3 Frågeställning

Finns det någon anledning till att säljaren och köparen inte rättsligt kan angripa en culpös korrespondentbank? Bör det i UCP etableras en kontraktsrelation mellan det bakomliggande köpeavtalets parter och korrespondentbanken?

1.4 Metod

Den främsta rättskällan kring remburser är ICC Uniform Customs and Practice for Documentary Credits 600 (UCP 600) och reglerar majoriteten av alla remburser i världen. UCP 600 har därför använts som främsta källa. Rättspraxis från både svenska amerikanska och engelska domar har använts för att komplettera UCP 600 och nationell och internationell doktrin har studerats för att belysa min frågeställning ytterligare. Eftersom rättspraxis visat sig vara relativt entydig har jag valt att studera den doktrin som inte har samma uppfattning som praxis kring avtalsförhållandet mellan korrespondentbanken och köparen och säljaren. Jag har även tagit hjälp utav Danske Banks Trade Finance avdelning som jag givit ett antal frågor som de besvarat kring det praktiska förfarandet kring remburser. Frågorna finns att finna som bilaga till denna uppsats. Slutligen skall också påpekas att det finns begränsat med material som behandlar remburser ingående vilket försvårat mitt arbete.

1.5 Avgränsning

Remburser används över hela världen och mitt arbete hade kunnat analyseras med hjälp av ett stort antal olika länders rättsordningar och praxis. Jag har dock avgränsat mig till svensk, engelsk och amerikansk rätt när jag studerat området kring remburser. Anledningen till att jag, förutom svensk rätt, valt amerikansk och engelsk rätt beror på att det är i dessa länder som det finns mest material att finna. England har alltid legat i framkant i finansvärlden och USA är, med tanke på landets storlek och internationella handel, också intressant. Jag kommer dock begränsa mitt urval beträffande de utländska rättsfallen och således inte redogöra för alla de rättsfall som behandlar min frågeställning. Det finns ett antal rättsfall som till stora delar handlar om samma sak och där domstolarna kommit fram till liknande slutsatser. Dessa har jag valt att referera till i en fotnot[1] så att läsaren skall ges möjlighet att själv studera dessa rättsfall. De utländska rättsfall som jag valt att närmare redogöra för behandlar min frågeställning, eller delar av frågeställningen, mer ingående än övriga rättsfall eller utmärker sig på så vis att de har en annorlunda struktur kring uppbyggnaden av rembursen. Analysen av utländsk praxis skall ses som en jämförelse med svensk praxis och är således inte uttömmande.

1.6 Disposition

Kapitel två och tre kommer att beröra rembursen och ge en förklaring till vad en remburs är och hur den används. Följande kapitel kommer därefter gå närmare in på min frågeställning och beskriva vilket förhållande de olika parterna i en remburs har. I kapitel fem och sex kommer jag att redogöra för rättspraxis och diskussioner i doktrin. Uppsatsen avslutas med en analys och slutsats där jag ger min syn på rättsläget samt kommer med svar på min frågeställning.

[1] Se fotnot 61.

2 Rembursen som betalningsinstrument

2.1 Inledning

Rembursen är ett betalningsinstrument där det oftast är köparens bank som utlovar att ovillkorligen betala säljaren en viss summa om denna fullgör vissa förpliktelser enligt rembursvillkoren. Den engelska termen *documentary credits* uttrycker bättre själva innebörden av betalningsinstrumentet då det är ovillkorlig betalning mot dokument som utmärker en remburs.

2.2 Tillvägagångssättet då parterna avtalat om remburs

Det normala tillvägagångssättet då parterna avtalat om remburs som betalningsinstrument är att köparen tar kontakt med en bank (öppnande bank) och ber dem öppna en remburs med säljaren som beneficient.[2] Beneficienten är den part som enligt rembursen erhåller likvid ifrån den öppnande banken och kommer fortsättningsvis att användas synonymt med ordet säljare. Accepterar banken rembursansökan ifrån köparen skall banken öppna en remburs med särskilda rembursvillkor, där banken åtar sig att betala en specifik summa till säljaren när denna uppfyller de krav som föreskrivs i rembursvillkoren. Villkoren kännetecknas av vissa specifika dokument som säljaren måste överlämna till banken inom viss föreskriven tid för att få betalt ifrån rembursen. De dokument som brukar nämnas i rembursvillkor är dokument som bevisar att säljaren fullgjort sina förpliktelser enligt köpeavtalet. Det brukar vara transportdokument[3], försäkringsintyg, fakturor och kvalitetsintyg kring varan.[4] De villkor som uppställs i rembursen bör vara författade av köparen och säljaren

[2] Gorton, *Rembursrätt*, 1980, s. 47.
[3] Inom sjöfrakten kallas dessa dokument för konossement. I övriga transportområde kallas dessa istället för fraktsedlar. För mer infomartion se: Ramberg, *Studier i avtalsrätt, köprätt och transporträtt*, 2007, s. 165 ff. och Gorton, *Transporträtt*, 2003, s. 78 ff.
[4] Gorton, *Rembursrätt*, 1980 s. 176.

gemensamt och det är viktigt att både säljaren och köparen är medvetna om vad som stipuleras i rembursvillkoren då det är dessa som ligger till grund för bankens utbetalning. Speciellt viktigt är det för säljaren eftersom betalningen från banken endast utförs under förutsättning att säljaren kan presentera det som anges i rembursvillkoren.[5]

Rembursen ger främst fördelar för säljaren då den med stor säkerhet får betalt via rembursen, förutsatt att säljaren uppfyller sina förpliktelser. Säljaren har dessutom möjlighet att få betalt redan då godset skickats iväg och behöver inte riskera att köparen inte kommer att godta godset.[6] Det finns även fördelar för köparen. Denna kan via rembursvillkoren styra sina leveranstider på ett mycket detaljerat sätt vilket kan innebära fördelar ekonomiskt och logistiskt.[7] Nedan följer en schematisk bild av hur en remburs kan vara utformad.

Köpeavtal med betalning genom remburs (Figur 1)

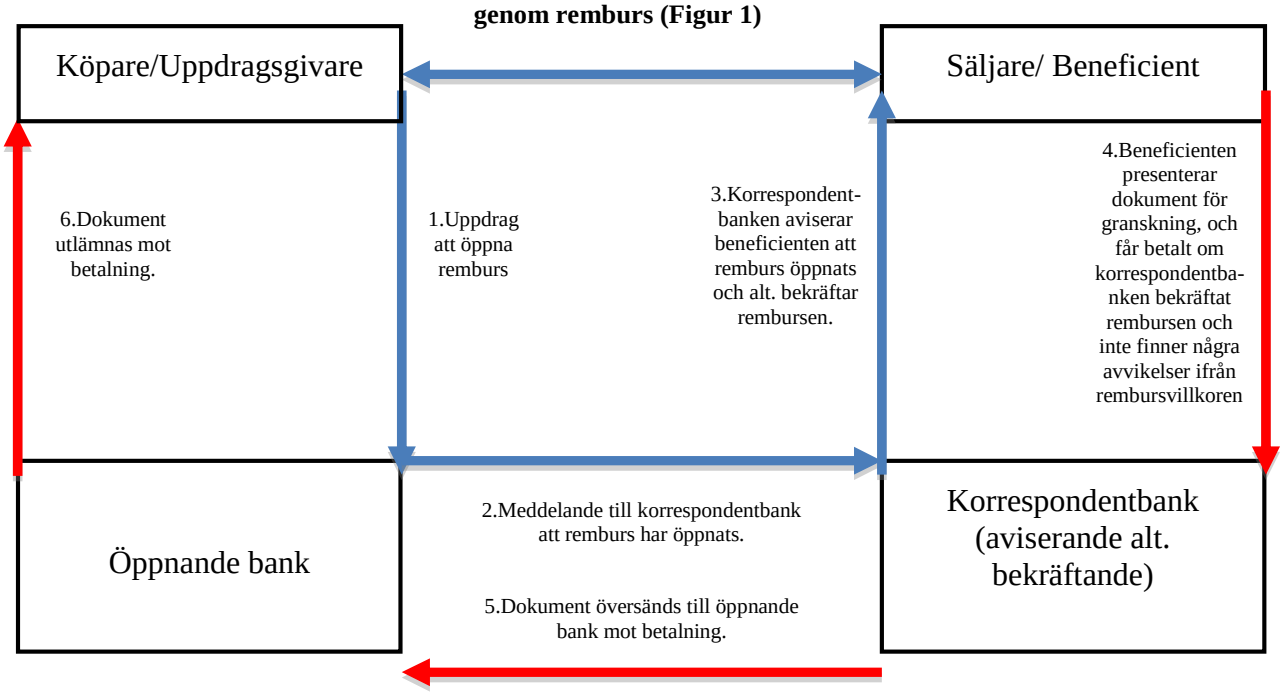

8

---

[5] Gorton, *Rembursrätt*, 1980, s. 131 och s. 249.
[6] Ramberg, *International Commercial Transactions*, 2004, s. 144.
[7] Boman, *Exportören importören och banken*, 1987, s. 95.
[8] Bild hämtad ifrån Gorton, *Rembursrätt*, 1980, s. 207, Redigerad av mig.

2.3 Utformning av remburser

Det finns olika typer av remburser där det främst är bankens skyldigheter som skiljer sig åt. Oftast öppnas en så kallad oåterkallelig remburs, med vilken menas en av banken icke återkallelig betalningsutfästelse till beneficienten.[9] Detta kan ses som en form av garanti till beneficienten att banken utbetalar visst belopp om remboursvillkoren uppfylls. Banken kan alltså inte dra tillbaka sin utfästelse att betala mot prestation av rembursenliga dokument. Denna möjlighet finns dock vid den så kallade återkalleliga rembursen. Vid ett sådant arrangemang kan banken utan beneficientens medgivande återkalla rembursen.[10] Detta motverkar dock syftet med rembursen vilken har till uppgift att säkra säljarens rätt till betalning om denna presenterar rembursenliga dokument.[11] Det är därför inte särskilt vanligt att remburser brukar vara återkalleliga. I artikel 3 UCP 600 stadgas att en remburs anses vara oåterkallelig om rembursen saknar föreskrift därom.[12]

Vad gäller själva utbetalningen till beneficienten kan rembursen antingen betalas ut direkt vid presentation (avistaremburs) eller efter att viss tid har passerat från det att beneficienten presenterat rembursenliga dokument (tidsremburs).[13]

2.4 Korrespondentbanker

Som den uppmärksamme läsaren sett i figur 1 finns ytterligare en bank inblandad i figuren. I de flesta remburser använder den öppnande banken sig av en så kallad korrespondentbank. Det förhållande som jag hittills förklarat har endast berört tre parter: köpare, öppningsbank och beneficient. Det är inte ovanligt att den öppnande banken tar

[9] Gorton, *Rembursrätt*, 1980, s. 4.
[10] Gorton, *Rembursrätt*, 1980, s. 74 f.
[11] Ramberg, *Köpavtal samt transportavtal och andra anslutande avtal*, 1993, s. 143.
[12] Enligt uppgift från Danske Bank (se bilaga) öppnar de aldrig återkalleliga remburser.
[13] Gorton, *Rembursrätt*, 1980, s. 107 och s. 229.

hjälp av en annan bank som är lokalt förankrad i säljarens hemland.[14]Anledningen är inte svår att förstå. Säljaren vill på ett enkelt sätt kunna kommunicera med den bank som säljaren skall presentera dokumenten för. Rembursen hade säkerligen inte varit särskilt tilltalande om en utländsk säljare måste kommunicera med en svensk öppningsbank.

Korrespondentbanken kan, precis som öppningsbanken, inta olika ställningar i rembursen. Den kan bekräfta rembursen vilket innebär att den ensidigt, precis som öppningsbanken, åtar sig att betala till beneficienten om denna presenterar rembursenliga dokument.[15] Korrespondentbanken kan även agera som en så kallad aviseringsbank, där den fungerar som en förlängd arm till öppningsbanken och meddelar beneficienten att en remburs har öppnats.[16] I vissa fall kan även öppningsbanken instruera korrespondentbanken att utbetala rembursen åt öppningsbanken.[17] För beneficienten är fördelarna med en korrespondentbank inte enbart kopplade till smidigare kommunikation. Om rembursen är betalbar i beneficientens hemland undanröjs andra hinder som kan vara kopplade till utbetalningen. Det kan vara politiska eller ekonomiska frågor som hindrar en öppningsbank att exempelvis föra ut den mängd valuta säljaren är berättigad till efter att denna presenterat rembursenliga dokument.[18]

2.5 Rättskällor kring remburser

Det finns väldigt få nationella lagar runt om i världen som behandlar remburser specifikt.[19] I Sverige saknas det helt och hållet nationella lagar kring remburser. Det har istället, som jag nämnt ovan, utvecklats ett privaträttsligt regelverk som tagits fram av International Chamber of Commerce (ICC) som kallas UCP. Det skall påpekas att detta inte är någon lagstiftning, utan som Gorton uttrycker det *“ nedtecknade internationella*

[14] Gorton, *Rembursrätt*, 1980, s. 228.
[15] Se artikel 2 UCP 600.
[16] Gorton, *Rembursrätt*, 1980, s. 228.
[17] Gorton, *Rembursrätt*, 1980, s.228.
[18] Gorton, *Rembursrätt*, 1980, s. 228.
[19] Gorton, *Rembursrätt*, 1980, s. 30.

sedvänjor eller, om man så vill, som "kvalificerade" internationella standardvillkor".[20] Den aktuella versionen (2009) är UCP 600 och trädde ikraft 1 juli 2007. Detta regelverk har fått nästintill global täckning och reglerar majoriteten av alla remburser, via hänvisning i remboursansökningsdokumenten hos bankerna.[21] ICC har till och med hävdat att UCP är det privata regelverk som varit mest framgångsrikt i internationell handel någonsin.[22]Det skall dock tilläggas att UCP 600 inte reglerar några sak- eller processrättsliga regler utan endast reglerna kring rembursen.[23]

2.6 Rembursens autonomi

Vid en affär, oavsett om den har nationell eller internationell karaktär, är själva köpeavtalet det mest centrala. Här avtalas varans pris, mängd, kvalitet etcetera. Vid ett internationellt köp tillkommer, som ovan nämnts, mer komplicerade frågor kring transportsätt, försäkringar och själva betalningen som också kräver mer omfattande avtal än vid nationell handel. Remburs som betalningsmetod avtalas i köpeavtalet och blir följaktligen en del av detta och har samtidigt ett nära samband med transportavtalet.[24]Rembursen skall dock beaktas separat och i första meningen i artikel 4 a UCP 600 stadgas att rembursen *"är till sin natur en fristående transaktion i förhållande till köpe- eller annat avtal som kan ligga till grund för rembursen."* Detta har stor betydelse för bankerna när de skall utbetala rembursen till beneficienten. Artikel 5 UCP 600 anger också att banker *"handlar med dokument och inte med varor, tjänster eller prestationer som dokumenten kan hänföra sig till."* Bankerna skall alltså inte beakta en köprättslig tvist mellan köparen och säljaren då bankerna endast handlar med dokumenten.[25] Presenterar säljaren rembursenliga dokument som enligt artikel 14 a UCP 600 *"förefaller att vid påseende utgöra en korrekt presentation"* har banken ingen rätt att vägra utbetala rembursen. Rembursens självständighet (autonomi) är en av de mest fundamentala principerna i rembursen och kallas autonomiprincipen.[26]Undantag

[20] Gortons artikel, *Remburs, dokumentgranskning och doktrinen om strikt uppfyllelse*, SvJT, 2003 s. 957.
[21] Schmitthoff, *Schmitthoff´s export trade*, 2007, s.186.
[22] Goode, Kronke, Mckendrick, *Transnational Commercial Law*, 2007, s. 352.
[23] Gorton, *Remburs, dokumentgranskning och doktrinen om strikt uppfyllelse*, SvJT, 2003 s. 957-970.
[24] Gorton, *Rembursrätt*, 1980, s. 128.
[25] Schmitthoff, *Schmitthoff´s export trade*, 2007, s.236.
[26] Schmitthoff, *Schmitthoff´s export trade*, 2007, s.189.

från denna princip är om dokumenten med stor säkerhet är förfalskade eller av någon annan anledning utfärdade på ett bedrägligt sätt.[27]

Detta kapitel har presenterat rembursen som instrument och i nästkommande kapitel skall jag beskriva granskningsskyldigheten för bankerna vilken kanske är den viktigaste delen vid en remburs.

[27] Schmitthoff, *Schmitthoff´s export trade*, 2007, s.236.

3 Granskningsskyldigheten för bankerna

3.1 Inledning

Bankernas primära uppgift efter att ha öppnat en remburs är att granska de dokument som presenteras av beneficienten. Problemet för bankerna är att det lätt uppkommer frågor kring dessa dokument.[28] Det kan vara frågor kring huruvida dokumenten presenterats inom rätt tidsrymd eller hur banken skall förhålla sig till dokument som inte överensstämmer med remboursvillkoren eller om det saknas något dokument. Om en bank godtar dokument som inte strikt överensstämmer med remboursvillkoren riskerar banken att hamna i konflikt med uppdragsgivaren. Samtidigt riskerar banken att beneficienten riktar talan mot den om banken inte accepterar dokument som enligt beneficienten är rembursenliga.[29] Banken balanserar således på en tunn linje när den granskar de dokument som presenteras.

3.2 Doctrine of strict compliance

Eftersom köpare och säljare har olika intresse kring bankens dokumentgranskning har banken rätt att inta en formalistisk syn på dokumentgranskningen vilken brukar kallas *doctrine of strict compliance.*[30]Dokumenten som presenteras av beneficienten skall strikt överensstämma med remboursvillkoren annars har banken rätt att avisa dessa.

Jag skall nedan ge ett exempel ifrån ett engelskt rättsfall som belyser bankens krav på noggrannhet.[31]

---

[28] Enligt uppgift ifrån Danske Bank (se bilaga) är det förvånansvärt mycket avvikelser i de dokument som presenteras.
[29] Gorton, *Rembursrätt*, 1980, s. 243.
[30] Schmitthoff, *Schmitthoff´s export trade*, 2007, s.192 ff.
[31] Engelska domar, har enligt Gorton, visat mindre benägenhet att godta skiljaktigheter i de presenterade dokumenten än exempelvis franska och amerikanska domar. Anledningen till att jag inte tar upp dessa, och istället koncentrerar mig på just det citerade rättsfallet är att jag vill belysa att endast en felskrivning i remboursvillkoren kan innebära att

I *Equitable Trust Company of New York v Dawson Partners Ltd*[32], köpte ett bolag vaniljbönor från Jakarta med betalning via remburs med villkoret att det bland annat skulle presenteras ett kvalitetscertifikat utfärdat *"by experts"*[33]. Köparen presenterade dokumenten för banken innehållande bland annat ett certifikat av nämnda typ men som endast var utfärdat *"by expert"*.[34]Banken godtog detta och betalade ut pengar till beneficienten. Godset visade sig dock inte vara vaniljbönor och köparen vägrade betala banken då kvalitetscertifikatet endast var utfärdat *"by expert"* och inte såsom villkoret i rembursen stadgat, *"by experts"*. Domstolen godtog detta och uttryckte i domen: *"There is no room for documents which are almost the same, or which would do just as well".*[35] Domstolen uttalade även att banken står säker om den agerar enligt rembursvillkoren eller om den avböjer från att av avstå från något annat. Banken agerar dock, enligt domstolen, på egen risk om den gör avsteg ifrån rembursvillkoren.

Banken är alltså mycket formell när det gäller granskningen av dokumenten. Det kan tyckas att det inte borde ha någon större betydelse om exempelvis ett certifikat är utfärdat av en eller flera experter. Banken balanserar dock, som jag redan påpekat, på en tunn linje gällande vad som anses vara rembursenliga dokument eller inte och av denna anledning berättigas den så kallade *doctrine of strict compliance*. Om det skulle finnas möjlighet för bankerna att skönmässigt bedöma dokumenten skulle det råda större osäkerhet kring vad som måste presenteras. För rembursens fortlevnad är det därför, enligt mig, viktigt att denna formalistiska syn på de presenterade dokumenten vidhålls.

Artikel 14 UCP 600 uttrycker bankens skyldigheter att granska dokumenten. Enligt punkt a nämnda artikel skall banken, oavsett om den är öppnande eller bekräftande, *"granska en presentation för att fastställa, på grundval endast av dokumenten, huruvida dokumenten förefaller att vid påseende utgöra en korrekt presentation."* Banken behöver alltså inte göra en djupare undersökning kring om exempelvis dokumenten är förfalskade, utan verkar de "*vid påseende*" vara korrekta är detta tillräckligt.

---

säljaren inte kan presentera rembursenliga dokument. Jag vill härmed påpeka vikten av att både säljaren och köparen är medvetna om vad som skall presenteras. För mer information se Gortons artikel: *Remburs, dokumentgranskning och doktrinen om strikt uppfyllelse*, SvJT, 2003 s. 957-970.

[32] Equitable Trust Company of New York v. Dawson Partners Ltd [1927] House of Lords 27 Ll. L. Rep. 49.

[33] Equitable Trust Company of New York v. Dawson Partners Ltd [1927] House of Lords 27 Ll. L. Rep. 49.

[34] Equitable Trust Company of New York v. Dawson Partners Ltd [1927] House of Lords 27 Ll. L. Rep. 51.

[35] Equitable Trust Company of New York v. Dawson Partners Ltd [1927] House of Lords 27 Ll. L. Rep. 52.

Banken har fem bankdagar på sig enligt punkt b samma artikel att genomföra denna granskning.

3.3 Bankens rätt att inte utbetala rembursbeloppet

Om banken finner att dokumenten inte uppfyller rembursvillkoren har banken rätt att vägra att utbetala (honorera) eller förskottera likvid (negociera).[36]Banken kan frivilligt, enligt artikel 16 b. UCP 600, kontakta uppdragsgivaren och fråga om denna accepterar avvikelserna. Detta skall dock göras inom den period av fem dagar som jag talat om ovan. Om banken vägrar honorera eller negociera skall banken meddela beneficienten och följa de moment som artikel 16 c. UCP 600 stadgar. Meddelandet till presentatören skall ange:

i. *"att banken vägrar att honorera eller negociera;*

ii. *och varje avvikelse på grund av vilken banken vägrar att honorera eller negociera; och*

iii. *a) att banken håller dokumenten i avvaktan på ytterligare instruktioner från den presenterande parten; eller*

b) att den öppnande banken håller dokumenten tills den erhåller uppdragsgivarens besked att bortse från avvikelserna och samtycker till att acceptera det, eller erhåller ytterligare instruktioner från den presenterande parten innan den öppnande banken lämnat sitt samtycke till att bortse från avvikelserna; eller

c) att banken returnerar dokumenten; eller

d) att banken handlar i enlighet med de instruktioner den tidigare fått av den presenterande parten."

Det är mycket viktigt att banken följer denna artikel då den annars förlorar sin rätt att påpeka att dokumenten avviker från rembursvillkoren enligt artikel 16 f. UCP 600. Banken blir i så fall skyldig att erlägga likvid till beneficienten.

Om korrespondentbanken är osäker på om öppningsbanken kommer att godta de dokument som presenterats och det inte finns tid till att rådfråga öppningsbanken torde korrespondentbanken istället kunna välja att betala beneficienten med förbehåll om

[36] Se artikel 16 a UCP 600.

återgång om öppningsbanken inte godkänner dokumenten.[37] Det finns inget uttryckt i nuvarande version av UCP kring förbehåll vid utbetalning men i den tidigare versionen, UCP 500, uttrycktes i artikel 14 f. att en betalning med förbehåll endast relaterar till beneficienten och parten som gjort förbehållet och inte den öppnande eller bekräftande banken. Det finns även praxis som öppnar upp för möjligheten att aviserande bank kan utbetala mot förbehåll att dra tillbaka likviden. Frågan diskuterades i *Banque de IÍndochine et Suez SA v JH Rayner (Mincing) Lane Ltd*[38] och domstolen fann att aviseringsbanken via förbehållet kunde dra tillbaka likviden då öppningsbanken inte godkänt dokumenten som presenterats. Rättsläget är dock oklart och frågan kvarstår huruvida förbehållet endast gäller avvikelser som den aviserande banken upptäckt eller om det räcker att öppningsbanken inte godkänner dokumenten, oavsett grund.[39] Schmitthoff anser att förbehållet kan aktualiseras oavsett vilken avvikelse öppningsbanken finner.[40]Det skall dock tilläggas att eftersom det inte finns något direkt reglerat i UCP 600 kan utfallet bli ett annat om det exempelvis är en svensk domstol som avgör frågan eftersom tolkningsregler faller inom den nationella rätten och inte regleras i UCP 600.

Med anledning av det osäkerhetsmoment som råder kring betalning mot förbehåll kan det anses dumdristigt att en bank väljer att betala, trots att dokumenten inte uppfyller rembursvillkoren. Banken kan ändå vara beredd att bära denna risk om den anser att beneficienten är ekonomiskt stabil och kanske har ett långvarigt förhållande med denna samt riskerar att förstöra en god affärsrelation om den motsätter sig betalning.[41]

Detta kapitel har visat bankernas främsta förpliktelse i en remburs och nästa kapitel skall belysa vilka relationer och skyldigheter som bankerna men även de övriga parterna i en remburs har.

---

[37] Schmitthoff, *Schmitthoff´s export trade*, 2007, s.233.
[38] Banque de l'Indochine et de Suez SA v JH Rayner (Mincing Lane) Ltd [1983] Court of Appeal (Civil Division), 1 Ll. L. Rep. 228.
[39] Schmitthoff, *Schmitthoff´s export trade*, 2007, s.234.
[40] Schmitthoff, *Schmitthoff´s export trade*, 2007, s.234.
[41] Schmitthoff, *Schmitthoff´s export trade*, 2007, s.233.

4 Partsförhållanden i rembursen

4.1 Inledning

Som nämnts tidigare används en så kallad korrespondentbank i de flesta remburser, vilken antingen aviserar eller själv bekräftar rembursen. Detta innebär att det ifrån själva köpeavtalet, vilket endast berör säljaren och köparen, har uppkommit ytterligare två relationer för säljaren och köparen. Köparen har en direkt kontakt med den öppnande banken och en indirekt kontakt med korrespondentbanken. Säljaren i sin tur har en direkt kontakt med korrespondentbanken och en indirekt kontakt med öppningsbanken.[42] Detta kapitel skall belysa de skyldigheter och relationer respektive part har i en remburs.

4.2 Relationen mellan öppningsbanken och köparen

Relationen mellan öppningsbanken och köparen är precis som vilket annat avtalsförhållande som helst där köparen tar kontakt med banken och ansöker om att öppna en remburs. Beviljas ansökan uppkommer därmed ett kontraktsrättsligt förhållande mellan köparen och öppningsbanken. Köparens primära skyldighet mot öppningsbanken är att ersätta öppningsbanken för utbetalningen till beneficienten jämte provisionskostnader.[43] Beträffande ersättning för rembursutbetalning, kan den ske via kontant insättning på bankens konto eller via en kredit som banken beviljar i samband med rembursansökan.[44]

Om banken beviljar köparens rembursansökan har banken först och främst en kontraktuell skyldighet att öppna rembursen och meddela antingen säljaren eller korrespondentbanken att rembursen har öppnats, med säljaren som beneficient. Banken

[42] Gorton, *Rembursrätt*, 1980, s.128.
[43] Gorton, *Rembursrätt*, 1980, s. 226.
[44] Gorton, *Rembursrätt*, 1980, s. 216.

måste därefter följa de instruktioner som den fått ifrån uppdragsgivaren (köparen) när den granskar dokumenten som presenteras av beneficienten.[45]

4.3 Relationen mellan öppningsbanken och beneficienten

Den relation som uppkommer mellan säljaren och öppningsbanken bygger på det avtal som köparen har slutit med öppningsbanken.[46] Det kan därför verka märkligt att det i artikel 4 a. 2 st. UCP 600 stadgas att beneficienten *"kan under inga omständigheter åberopa avtalsförhållanden mellan banker eller mellan uppdragsgivaren och den öppnande banken."* Tanken med denna skivelse är dock att beneficienten skall ges begränsad möjlighet att åberopa förhållande som inte regleras i rembursen. Gorton menar dock att det i vissa specifika situationer bör finnas möjlighet att göra avsteg från nämnda artikel för att beneficienten skall kunna ha möjlighet att åberopa de instruktioner som köparen ger till öppningsbanken.[47]

Säljarens primära skyldighet är att presentera de dokument remboursvillkoren anger, vilka härrör ifrån det avtal som köparen och öppningsbanken slutit. Presenterar säljaren de dokument som krävs enligt rembursen har banken i sin tur en skyldighet att betala, den ifrån remboursvillkoren avtalade summan, till säljaren. Om banken av någon anledning inte gör detta kan banken bli ersättningsskyldig för de förluster som säljaren åsamkas med anledning av dröjsmålet.[48]

---

[45] Gorton, *Rembursrätt*, 1980, s. 212 f.
[46] Gorton, *Rembursrätt*, 1980, s. 227.
[47] Gorton, *Rembursrätt*, 1980, s. 227.
[48] I fallet Ozalid Group (Export) Ltd v African Continental Bank Ltd [1979] Queen's Bench Division (Commercial Court) 2 Lloyd's Rep. 231. hade beneficienten fått utbetalning ifrån rembursen drygt två månader för sent vilket medförde en växelkursförlust för beneficienten. Domstolen ansåg att banken var skyldig att ersätta denna förlust till beneficienten.

4.4 Relationen mellan korrespondentbanken och beneficienten

Det är som nämnts tidigare vanligt att öppningsbanken använder en korrespondentbank i säljarens land.[49]Korrespondentbanken intar olika ställningar i förhållande till beneficienten om den bekräftar rembursen eller enbart aviserar rembursen. Vid bekräftelse ger korrespondentbanken enligt artikel 2 UCP 600 en självständig betalningsutfästelse[50] till beneficienten *"utöver den öppnande bankens åtagande"*. Korrespondentbanken intar därmed en liknande rättslig position som den öppnade banken.[51]Om korrespondentbanken endast aviserar rembursen fungerar denna bank endast som en förlängd arm till öppningsbanken och inga förpliktelser mot beneficienten uppstår därmed för aviseringsbanken.[52]

4.5 Relationen mellan korrespondentbanken och köparen

Mellan köparen och korrespondentbanken finns oftast ingen direkt kontakt då köparen normalt vänder sig till den öppnande banken vilken i sin tur tar hjälp utav en korrespondentbank. Det är dock synnerligen viktigt för köparen att korrespondentbanken följer de instruktioner den får ifrån öppningsbanken eftersom det finns mycket begränsade möjligheter för köparen att rättsligt angripa korrespondentbanken vilket jag skall beskriva närmare under kapitel fem och sex.

[49] Gorton, *Remboursrätt*, 1980, s. 228.
[50] Gorton, *Remboursrätt*, 1980, s. 228.
[51] Gorton, *Remboursrätt*, 1980, s. 238.
[52] Gorton, *Remboursrätt*, 1980, s. 238.

4.6 Relationen mellan korrespondentbanken och öppningsbanken

Enligt punkt a och b i artikel 37 UCP 600 anlitas korrespondentbanken för köparens (uppdragsgivarens) räkning och på dennes risk. En bank som anlitar en annan bank tar inget ansvar för den senare bankens handlingar även om den själv kan ha varit med och rekommenderat valet av exempelvis korrespondentbank. Det är dock, enligt Danske Bank,[53] ovanligt att banker själva rekommenderar korrespondentbanker utan detta anger köparen i rembursansökningsformuläret.

Efter att ha kort beskrivit vilka relationer och skyldigheter parterna har i en remburs skall följande kapitel belysa praxis och doktrin kring relationen mellan korrespondentbanken och köparen och säljaren.

[53] Se bilaga.

5 Praxis kring kontraktsrelationen med korrespondentbanken

5.1 Inledning

Korrespondentbankens kontraktsrelation till köparen och säljaren är till synes entydig i både svensk, engelsk och amerikansk praxis. Jag kommer nedan att redogöra för hur domstolarna sett på kontraktsrelationen i Sverige, England och USA. Gällande svensk praxis kommer jag att sammanfatta de rättsfall från Högsta domstolen (HD), och ett ifrån Hovrätten (HovR), som berör kontraktsrelationen och förhållandet till korrespondentbanken. I amerikansk och engelsk praxis finns det betydligt fler rättsfall än i Sverige som behandlar korrespondentbankens kontraktsrelation med köparen och säljaren. Det finns dock ett antal rättsfall som är mycket lika varandra och där domstolen resonerat på ett entydigt sätt. Dessa har jag valt att referera till via en fotnot[54]. De fall som jag valt att redogöra för behandlar vissa områden kring min frågeställning mer ingående och i två rättsfall har domstolarna antingen öppnat upp för en alternativ tolkning eller förklarat innebörden av en viss artikel i UCP. Jag har även valt att redogöra för ett fall där själva strukturen på rembursen är annorlunda för att belysa att domstolen även i detta fall kommit till samma slutsats som i remburser med traditionell struktur.

Min begränsning innebär, som tidigare nämnts, att jag inte kommer att göra en omfattande rättsutredning kring de utländska domarna. Syftet är snarare att göra en jämförelse med svensk praxis.

5.2 Svensk praxis

Det finns endast ett fåtal svenska rättsfall som berör frågan om vilken kontraktsrelation en korrespondentbank har till säljaren eller köparen. Därför har jag även valt att

[54] Se fotnot 61.

redogöra för rättsfall som inte direkt behandlar korrespondentbankens avtalsförhållande till köparen och säljaren men som ändå kan vara intressanta att ta hänsyn till, eftersom de berör förhållanden mellan de inblandade parterna.

NJA 1927 s. 552 (*Skandinaviska Kreditaktiebolaget – Aktiebolaget Roberts)*

I detta rättsfall hade ett svenskt bolag köpt sötmandel från ett turkiskt bolag. Det svenska bolaget öppnade, via en svensk bank, en icke bekräftad remburs i Sverige med en aviserande turkisk korrespondentbank. De dokument som presenterades av beneficienten i Turkiet saknade utförsel- och genomförsellicenser vilket krävdes enligt rembursvillkoren. Den turkiska banken valde dock att utbetala rembursbeloppet till beneficienten mot förbehåll och kontaktade sedan köparen i Sverige via den öppnande banken och frågade huruvida köparen godtog avvikelserna. Köparen uttalade att han endast godtog de presenterade dokumenten om beneficienten förband sig att återbetala likviden och hålla det svenska bolaget skadelöst om beneficienten inte kunde presentera utförsel- och genomförsellicenser inom en viss föreskriven tid. Inga licenser presenterades och återkrediteringen till den öppnande svenska banken uteblev. Den svenska banken yrkade ersättning av köparen för den ackreditering den gjort till säljaren via den turkiska banken. Rådhusrätten (RR) ansåg att banken inte kunde kräva ersättning vilket HD inte vitsordade. HD ansåg att öppningsbanken följt det uppdrag den erhållit ifrån det svenska bolaget och hade därmed inte varit försumlig vilket medförde att det svenska bolaget blev skyldigt att ersätta den svenska banken för dess ackreditering.

NJA 1932 s. 217 (*David R. – Aktiebolaget svenska handelsbanken)*

I detta rättsfall sålde en rysk person hampa till Norge via en remburs. Det något komplicerade förhållandet var att en norsk bank gav uppdrag till en svensk bank att öppna en remburs som skulle bekräftas av en rysk bank. Den svenska banken öppnade rembursen som sedan bekräftades av den ryska banken. Den ryska banken upplöstes dock vid den ryska revolutionen och det ryska inbördeskriget. Vidare överlät säljaren sin fordran till en person vid namn David R. David R hävdade att han inte fått betalt ifrån den ryska banken för försäljningen och krävde således betalning av den svenska banken. Den svenska banken påtalade att betalning hade skett till den ryska banken och att banken därmed var fri från betalningsansvar mot konkursboet. HD ansåg att David R

var berättigad till ersättning då det bevisats att han inte erhållit några pengar ifrån den ryska banken.

NJA 1948 s. 127 *(Internationella fruktimportaktiebolaget – Aktiebolaget Göteborgs bank)*

I detta rättsfall hade ett svenskt bolag köpt frukt ifrån ett schweiziskt bolag som skulle betalas via en remburs. En svensk bank öppnade rembursen och anlitade en schweizisk bank som korrespondentbank. Korrespondentbanken betalade ut rembursen till beneficienten mot förbehåll eftersom frukten inte ansågs förpackad enligt rembursvillkoren. Det svenska fruktbolaget godtog dock inte förpackningen och meddelande detta till korrespondentbanken via öppningsbanken. Korrespondentbanken debiterade trots detta öppningsbanken som i sin tur debiterade fruktbolaget. Frågan var således om öppningsbanken hade rätt att debitera fruktbolaget, trots att rembursenliga dokument inte presenterats för korrespondentbanken. HovR ansåg att den svenska banken hade rätt att debitera fruktbolaget eftersom öppningsbanken inte ansvarade för korrespondentbankens agerande enligt UCP. HovR uttryckte också i domslutet att eftersom öppningsbanken förklarat sig villig att överlåta sin rätt, att föra talan mot korrespondentbanken till fruktbolaget, skall öppningsbanken inte behöva ersätta fruktbolaget. HD fastställde domen från HovR.

NJA 2002 s. 412 (*Jula Boats Aktiebolags konkursbo – Nordbanken AB)*

I detta rättsfall hade ett svenskt bolag sålt båtar i kommission för ett annat svenskt bolag till bland annat Etiopien vilka betalades via remburser. Då den aviserande svenska banken erhållit likvid ifrån en utländsk öppnande bank men inte betalat ut likviden till beneficienten, utan till dess kommittent, uppkom frågan huruvida beneficienten, som gått i konkurs, kan kräva likviden av banken.

HD gjorde en liknelse där en person A var skyldig person B en summa pengar men där A betalar till en tredje person C. I detta fall har B ingen rättslig möjlighet att kräva C på pengar om det inte finns något avtal mellan B och C utan B måste vända sig till A. Detta följer enligt HD *"av allmänna principer om tredjemansavtal"*.[55] Beneficenten invände härvid och påtalade att de inte haft någon möjlighet att kräva den öppnande banken på

[55] NJA 2002 s. 423.

ersättning då det i dåvarande artikel 20 UCP 400 (idag artikel 37 UCP 600) stadgades att öppningsbanken är fri från ansvar gällande aviseringsbankens agerande. HD ansåg att den svenska aviserande banken ej var skyldig att betala till beneficienten men uttalade dock att öppningsbanken inte är fri från betalningsansvar enbart på den grund att de betalat till aviseringsbanken.

Frågan kvarstår alltså om beneficienten i detta fall hade haft möjlighet att kräva den utländska öppningsbanken på ersättning.

RH 2004:21 (Svea Hovrätt) *Elab – Skandinaviska Enskilda Banken (SEB)*

Detta rättsfall behandlar en annan konstruktion av en remburs, där säljaren inte står som beneficient. Fallet belyser förhållandet mellan säljaren och korrespondentbanken.

Ett svenskt bolag sålde trävaror till ett bolag i Egypten. En bank i Kairo öppnade en remburs som bekräftades av en svensk bank. Som beneficient stod inte det säljande bolaget, utan ett annat svenskt bolag. Det säljande bolaget hade däremot fått en ovillkorlig betalningsutfästelse ifrån beneficienten, att denna skulle överföra rembursbeloppet till det säljande bolaget, när likviden erlagts av den bekräftande banken. Då ett av de dokument som presenterades av beneficienten var författat på arabiska avvisade den svenska banken detta vilket fick till följd att rembursen förföll och aldrig betalades ut till beneficienten och det säljande bolagets garanti blev värdelös.

Det säljande bolaget ansåg att den svenska bankens rådgivning hade varit vårdslös eftersom den uppmanat bolaget att godta ett arrangemang som innebar att bolaget inte stod som beneficient och därmed inte hade möjlighet att påverka rembursens utformning och att de således förlorade kontrollen över transaktionen. Det säljande bolaget ansåg också att banken inte hade rätt att avvisa dokumenten.

HovR fann att den svenska banken hade grund för att avvisa de dokument som var författade på arabiska. Anledningen var dock inte att de var författade på arabiska utan på grund av att de avvek ifrån rembursvillkoren. HovR ansåg även att det inte uppkommit något uppdragsförhållande mellan käranden och svaranden. Det faktum att det säljande bolaget vid flertalet tillfällen tidigare godtagit liknade konstruktioner och hade god erfarenhet inom branschen ledde till slutsatsen att det säljande bolagets talan ogillades. HovR påpekade dock att banken, vid rådgivning, skall ha *"långtgående*

förpliktelser"[56] och parter utan sakkunskaper skall kunna förlita sig på bankers rådgivning.

Den sammanfattande bedömningen av fallen ovan är att det inte uppstår något avtalsförhållande mellan köpare och korrespondentbank. Det finns därför små möjligheter för en köpare att angripa korrespondentbanken om denna agerat culpöst. Säljarens möjligheter att kräva korrespondentbanken på ersättning beror på om korrespondentbanken bekräftat rembursen eller enbart aviserat rembursen. Om korrespondentbanken endast aviserat rembursen är säljarens möjligheter att kräva ersättning små.

5.3 Utländsk praxis

Nedan följer en jämförelse av hur svensk praxis förhåller sig till amerikansk och engelsk praxis. Som nämnts ovan har jag baserat mitt urval av rättsfall på antingen fall som öppnar upp för en alternativ tolkning eller där domstolarna fört ett resonemang kring frågeställningen eller en viss artikel i UCP mer ingående.

Det kanske mest frekvent citerade rättsfallet angående korrespondentbankernas ansvar och kontraktsrelation är det amerikanska rättsfallet, *Kungliga Järnvägsstyrelsen v National City Bank of New York.*[57] I detta rättsfall är det inte köparens bank som öppnar rembursen utan denna bank förmedlar endast uppdraget till en utländsk bank. Detta är intressant eftersom det avviker ifrån den vanliga strukturen i en remburs och vi får därmed också bekräftat hur domstolen ser på avtalsförhållandet vid denna struktur.[58] I detta rättsfall hade kol sålts till ett svenskt bolag som sålde kolet vidare till ett annat bolag. Det förstnämnda bolaget gav en svensk bank i uppdrag att via en amerikansk bank öppna en remburs. Rembursvillkoren innehöll krav på att ett försäkringsdokument skulle presenteras för att styrka att godset var försäkrat. Den amerikanska banken godtog emellertid att ett annat dokument presenterades och när lasten sedan sjönk

[56] RH 2004:21 (Svea Hovrätt) s. 10 enligt egen utskrift.
[57] Kungliga Järnvägsstyrelsen v. National City Bank of New York [1927], 20 F.2d 307 C.A.2.
[58] Gorton menar att det inte borde finnas några ekonomiska fördelar att välja denna struktur på rembursen då öppningsbanken kommer kräva någon form av säkerhet av köparens bank vilket köparen slutligen kommer att få betala. För mer infomarion se Gorton, *Rembursrätt*, 1980, s.229.

visade det sig att godset aldrig varit försäkrat. Den slutgiltiga köparen stämde därför både den amerikanska banken och de båda säljarna. Den amerikanska banken ansåg att det inte fanns någon avtalsrelation mellan parterna vilket domstolen godtog. Domstolen uttalade att det inte fanns något kontrakt mellan den amerikanska banken och den slutgiltiga köparen. Domstolen uttryckte att: *"The bank´s contract was to open a letter of credit for another bank, which made it its correspondent bank, and it was from it alone that it took instructions".*[59] Vidare uttalade domstolen att: *"The plaintiff, under these circumstances, could not recover upon any contract made by the correspondent bank, acting, apparently, for and in the name of the buyer of the coal."*[60] Den slutgiltiga köparen fick alltså betala trots att den inte fått några varor.

Amerikanska domstolar har även resonerat på samma sätt då köparens bank öppnar rembursen och använder sig av en korrespondentbank vilket torde vara det normala förfarandet. Den allmänna uppfattningen är alltså att det inte finns någon avtalsrelation mellan köparen och korrespondentbanken.[61]Däremot finns det ett fall, *Dulien Steel Products, Inc of Washington v. Bankers Trust Co*[62]., där domstolen öppnar upp för en viss möjlighet för köparen att rättsligt angripa korrespondentbanken på utomkontraktuell grund. Köparen hävdade i detta fall att korrespondentbanken inte agerat med tillräcklig aktsamhet när den utbetalat rembursen. Domstolen bedömde korrespondentbankens agerande och fann att banken inte agerat vårdslöst. Att själva aktsamhetsbedömningen dock utfördes av domstolen kan, precis som Gorton menar,[63] tyda på att det i vissa situationer finns möjlighet för köparen att stämma korrespondentbanken.

Det finns inte lika många rättsfall i England som i USA rörande kontraktsrelationen mellan korrespondentbanken och köparen eller säljaren. I rättsfallet *Calico Pinters´ Association Ltd v Barclays Bank, Ltd*[64] belyses dock frågan och domstolen uttalade precis som de amerikanska domstolarna att det inte finns något avtalsförhållande mellan korrespondentbanken och köparen. I ett annat engelskt rättsfall, *Credit Agricole*

[59] Kungliga Järnvägsstyrelsen v. National City Bank of New York [1927], 20 F.2d 309, C.A.2.
[60] Kungliga Järnvägsstyrelsen v. National City Bank of New York [1927], 20 F.2d 309, C.A.2.
[61] Se: International Trade Relationship and Export v. Citibank, N.A. [2000] No. 98 CIV. 8569 (DC), Bank of Cochin Ltd. v. Manufacturers Hanover Trust Co. [1985] 612 F.Supp. 1533, (D.C.N.Y.), Polymer Trading, S.A.R.L v. CIC-Union Europcene et Cie, [1996] 225 A.D.2d 482, 640 N.Y.S.2d 32 (1st Dep't,), Courteen Seed Co. V. Hong Kong & Shanghai Banking Corporation [1926] 216 A.D. 495, 215 N.Y.S 525.
[62] Dulien Steel Products., Inc of Washington v. Bankers Trust Co. [1962] 298 F.2d 836 C.A.N.Y.
[63] Gorton, *Rembursrätt*, 1980, s.321 f.
[64] Calico Printer´s Association Ltd v. Barclays Bank, Ltd [1931] Court of Appeal, 39 Ll. L. Rep. 51.

Indosuez v Generale Bank,[65] belyses tolkningen av nuvarande artikel 37 UCP 600 ingående. Här handlade den huvudsakliga tvisten om en öppnande banks rätt att vägra godta dokument ifrån korrespondentbanken. Trots att dokumenten inte var rembursenliga var den öppnande banken skyldig att betala korrespondentbanken eftersom den inte skickat tillbaka dokumenten till korrespondentbanken enligt artikel 14 UCP 500 (nuvarande artikel 16 UCP 600). Den öppnande banken ansåg att köparen skulle ersätta banken för vad de var skyldiga att betala till korrespondentbanken och grundade detta på artikel 18 UCP 500 (nuvarande artikel 37 UCP 600) vilken i nuvarande version lyder: *"En bank som anlitar en annan banks tjänster för verkställighet av uppdragsgivarens instruktioner gör detta för uppdragsgivarens räkning och på dennes risk"*. Domstolen uttalade dock att nämnda artikel var ämnad att befria den öppnande banken från ansvar som orsakats av korrespondentbanken. Om artikeln skulle tolkas i enlighet med vad den öppnande banken antytt skulle artikel 14 UCP 500 (nuvarande artikel 16 UCP 600) inte fylla något syfte. Domstolen ansåg därför att öppningsbanken inte kunde kräva ersättning ifrån köparen.

Den sammanfattade bedömningen av ovan refererade rättsfall är att det inte existerar någon avtalsrelation mellan köparen och korrespondentbanken. Enligt NJA 2002 s. 412 kan inte heller beneficienten kräva korrespondentbanken på betalning om den aviserar rembursen. Om korrespondentbanken bekräftar rembursen innebär detta, som tidigare nämnts enligt artikel 2 UCP 600, ett bindande åtagande för korrespondentbanken att erlägga likvid till beneficienten. Den öppnande banken och den bekräftande korrespondentbanken hamnar således i liknade juridisk position.[66]Detta bekräftas även av utländsk praxis.[67]

I doktrin är meningarna delade angående korrespondentbankernas ansvar till framförallt köparen i rembursförhållandet vilket jag belyser härnäst.

[65] Credit Agricole Indosuez v. Generale Bank and Seco Steel Trading Inc. [2000] 1 Ll. L. Rep. 123.
[66] Se NJA 1932 s. 217.
[67] Se exempelvis Courteen Seed Co. v. Hong Kong & Shanghai Banking Corporation [1926] 216 A.D. 495, 215 N.Y.S 525.

6 Kommentarer i doktrin angående kontraktsrelationen med korrespondentbanken

6.1 Inledning

Flertalet författare har inte samma uppfattning kring framförallt köparens kontraktsrelation till korrespondentbanken som domstolarna har. Beträffande säljarens avtalsrelation till korrespondentbanken är uppfattningen mellan doktrin och praxis liknande. Nedan skall jag redogöra för vad svenska och utländska författare anser om korrespondentbankens kontraktsrelation med köparen och säljaren. Jag har medvetet valt att redogöra för de författare som inte delar domstolarnas syn på kontraktsrelationen mellan korrespondentbanken och köparen.

6.2 Svensk doktrin

I svensk doktrin finns det några författare (Gorton, Lögdberg och Palmgren) som berört frågan kring vilken möjlighet en köpare har att kräva skadestånd ifrån en korrespondentbank. Trots att både Lögdbergs[68] och Palmgrens[69] böcker är omkring 60 år gamla anser jag att det är av betydelse att kommentera de diskussioner som dessa författare för i sina böcker. Gortons bok[70], från 1980, är den som innehåller det mest utförliga resonemanget kring korrespondentbankernas kontraktsrelation med säljaren och köparen varför jag valt att redogöra för hans åsikter mer utförligt.

Gorton konstaterar att UCP:s regler och tolkning i praxis kan leda till att köparen hamnar i en besvärlig situation.[71]Med hjälp ut av bland annat svenska, franska, tyska

[68] Lögdberg, *Spörsmål angående rembours*, 1950.
[69] Palmgren, *Betalning genom remburs*, 1947.
[70] Gorton, *Rembursrätt*, 1980.
[71] Gorton, *Rembursrätt*, 1980, s. 242.

engelska och amerikanska rättsfall konstaterar Gorton att den allmänna uppfattningen i praxis är att det inte finns något avtalsförhållande mellan köparen och korrespondentbanken.[72] Gorton ger även sina synpunkter på det ovan refererade fallet NJA 1948 s. 127.[73] Enligt honom är domen avtalsrättsligt korrekt men han anser att domstolen varit tveksam gällande relationen mellan parterna och ansvarsfriskrivningarna i UCP. Detta grundar Gorton på att domstolen explicit framhävde att öppningsbanken överlåtit sin rätt, att föra talan mot korrespondentbanken, till köparen.[74] Vidare skriver Gorton att nämnda rätt som köparen övertar från öppningsbanken, egentligen inte är särskilt tillfredställande för köparen då det både är kostsamt och besvärligt för köparen att föra talan utomlands.[75]

Beträffande säljarens relation till korrespondentbanken beror denna huvudsakligen på huruvida rembursen bekräftas av korrespondentbanken. Enligt nuvarande artikel 2 UCP 600 innebär detta att en relation uppstår om korrespondentbanken bekräftar rembursen. Säljaren kan då kräva den bekräftande banken på betalning.[76] Gorton nämner dock inte vilken möjlighet säljaren har att kräva betalning ifrån en aviserande korrespondentbank.

Palmgren menar att köparen bör ha en möjlighet att kunna kräva skadestånd direkt ifrån en korrespondentbank. Palmgren påpekar dock att det inte finns ett direkt avtalsförhållande med korrespondentbanken men anser att korrespondentbanken agerar som köparens ombud. [77]

Även Lögdberg menar att det uppkommer en kontraktsrelation mellan korrespondentbanken och köparen. Lögdberg hänvisar till Palmgrens uttalande och tillägger även att det finns vissa likheter med kommission i partsförhållandet. Lögdberg påpekar också att det i rättspraxis inte ansetts uppkomma något avtalsförhållande och hänvisar till ovan refererade NJA 1948 s. 127.[78]

---

[72] Gorton, *Rembursrätt*, 1980, s. 320 ff.
[73] Gorton, *Rembursrätt*, 1980, s. 323 f.
[74] Gorton, *Rembursrätt*, 1980, s. 324.
[75] Gorton, *Rembursrätt*, 1980, s. 324.
[76] Gorton, *Rembursrätt*, 1980, s. 237.
[77] Palmgren, *Betalning genom remburs*, 1947, s. 29.
[78] Lögdberg, *Spörsmål angående rembours*, 1950, s. 74 ff.

6.3 Utländsk doktrin

Även i viss utländsk doktrin har det förts diskussioner om säljarens och köparens kontraktsrelation med korrespondentbanken. Nedan nämner jag de utländska författare som diskuterat frågan mer ingående.

Jack påtalar, precis som Gorton, att UCP via ansvarsfriskrivningen i nuvarande artikel 37 UCP 600 kan få till effekt att köparen ansvarar för korrespondentbankens vårdslöshet.[79] Enligt Jack inträffar detta då korrespondentbanken utbetalar rembursbeloppet åt öppningsbanken trots avvikelser i de presenterade dokumenten. Jack menar att korrespondentbanken agerar som agent inom sin befogenhet åt öppningsbanken och binder därmed den senare till utbetalningen. Artikel 37 UCP 600 flyttar dock över betalningsansvaret mot korrespondentbanken till köparen då öppningsbanken enligt nämnda artikel inte ansvarar för korrespondentbankens agerande.[80]Jack menar dock att artikeln inte kan vara ämnad att tvinga köparen acceptera dokument som inte är rembursenliga. Författarens tolkning är att artikeln skall hålla öppnande banken fri från ansvar om korrespondentbanken agerar culpöst.[81]

Kurkela[82] har ansett att det finns en kontraktsrättslig relation mellan köparen och korrespondentbanken och stödjer sin argumentation i första upplagan av boken, *Letters of credit under international trade law* med hjälp av nuvarande artikel 37 a. UCP 600, vilket är en intressant iakttagelse.[83] Kurkela stödjer även sitt resonemang kring de andra styckena i artikeln kring ansvarsfriskrivningarna i första upplagan[84] (idag motsvarande artikel 37 UCP 600). Dessa artiklar har idag omformulerats och vad som är anmärkningsvärt är att de formulerats på ett sådant sätt att Kurkelas resonemang kring dessa artiklar inte längre håller. Resonemanget kring första stycket (nuvarande artikel 37 a. UCP 600) är dock fortfarande aktuellt och nämnda artikel behandlar, enligt

[79] Jack, *Documentary credits*, 1991, s. 67.
[80] Jack, *Documentary credits*, 1991, s. 67.
[81] Jack, *Documentary credits*, 1991, s. 68.
[82] Den andra upplagan av Kurkelas bok, *Letters of credit under international trade law*, från 2008 behandlar inte korrespondentbankernas kontraktsrelation till säljaren och köparen lika ingående som den första upplagan ifrån 1970. Anledningen till detta kan jag inte svara på men Kurkela synes ha samma inställning till korrespondentbankernas relation i den andra upplagan.
[83] Kurkela, *Letters of credit under international trade law*,1984, 1:a upplagan s. 67 f.
[84] Kurkela, *Letters of credit under international trade law*, 1984, 1:a upplagan s. 68 f.

författaren, riskfördelningen mellan parterna och Kurkela menar att det endast är öppningsbankens ansvar som exkluderas i denna artikel. Enligt Kurkela öppnar detta upp för en tolkning som ger en direkt relation mellan korrespondentbanken och köparen.[85]Kurkela anser också i sin senaste bok, likt Jack, att artikel 37 UCP 600 inte skall tvinga köparen att godta dokument som innehåller avvikelser utan är ämnad att hålla öppningsbanken fri ifrån skadestånd när korrespondentbanken varit vårdslös.[86]

Benjamin anser, likt Gorton, att säljarens avtalsförhållande till korrespondentbanken beror på huruvida rembursen är bekräftad eller inte.[87] Vad gäller köparens förhållande till korrespondentbanken hänvisar Benjamin till praxis och konstaterar att det inte finns ett avtalsförhållande mellan korrespondentbanken och köparen.[88] Författaren anser dock att det föreligger en nära relation mellan de båda parterna i vissa situationer. Exempel på en sådan situation är när korrespondentbanken ställer frågor till köparen angående avvikande dokument. Felaktiga uppgifter i samband med detta bör kunna konstruera ett avtalsförhållande mellan köparen och korrespondentbanken.[89] Författaren anser dock att det är tveksamt om korrespondentbanken påtar sig detta ansvar, speciellt när den endast är aviserande och inte bekräftande bank. Benjamin anser också att när korrespondentbanken endast aviserar rembursen borde köparen vara medveten om att den information som den får ifrån aviseringsbanken kan vara felaktig då banken inte är, såsom Benjamin uttrycker det, *”in full command of the facts”*. [90]Detta ifrågasätter jag då köparen, enligt min mening, antagligen inte är medveten om avsaknaden av kontraktsrelation med aviseringsbanken och förlitar sig på bankens professionellitet oavsett om den bekräftar eller aviserar rembursen.

Sammanfattningsvis är doktrins och praxis bedömning av korrespondentbankernas rättsliga relation till framförallt köpare inte entydiga. Flertalet författare anser att det bör finnas en möjlighet för en köpare att stämma en korrespondentbank eftersom en öppningsbank inte ansvarar för en korrespondentbanks agerande. Det starkaste argumentet som framhålls är att om det inte finns en möjlighet att göra detta tvingas köparen acceptera dokument med avvikelser. Som jag påtalat tidigare är det mycket

[85] Kurkela, *Letters of credit under international trade law*, 1984, 1:a upplagan, s. 67 f.
[86] Kurkela, *Letters of credit under international trade law*, 2008, 2:a upplagan, s. 55.
[87] Benjamin, *Benjamin´s sale of goods*, 2006, s. 23-181.
[88] Benjamin, *Benjamin´s sale of goods*, 2006, s. 23-185.
[89] Benjamin, *Benjamin´s sale of goods*, 2006, s. 23-185.
[90] Benjamin, *Benjamin´s sale of goods*, 2006, s. 23-185.

intressant att dagens version av UCP har reviderats sedan Kurkela i sin första upplaga ansett att det funnits en kontraktsrelation, och byggt sitt resonemang kring alla styckena i dåtidens motsvarighet till dagens artikel 37 UCP 600. Kan det vara så att ICC:s representanter ville motverka möjligheterna att tolka UCP:s artikel enligt Kurkelas resonemang och i så fall varför har de inte ändrat det första stycket i dagens artikel 37 a. UCP 600? Här finns det fortfarande grund för den tolkning Kurkela gör.

Diskussioner kring beneficientens relation är mer entydig och beror uteslutande på om rembursen är bekräftad eller inte.

7 Analys

Den så kallade *doctrine of strict compliance* har till syfte att skydda både köparen och säljaren i en remburs. Bankerna skall vara mycket noggranna när de granskar de dokument som presenteras och minsta osäkerhet kring dokumenten bör framföras till köparen för godkännande. Denna formalism tillsammans med rembursens autonomi är grundläggande för detta betalningsinstrument. Köpande och säljande part bör därför, enligt min mening, kunna förlita sig på att bankerna följer dessa grundläggande principer. Om bankerna inte gör detta bör den allmänna uppfattningen bland köpare och säljare, enligt mig, vara att skadestånd skall kunna krävas för bankens vårdslöshet. Detta borde inte vara ett alltför långsökt antagande. Som vi har sett ovan är detta dock inte möjligt. Köparen, och i vissa fall säljaren, står inte i en kontraktsrelation med korrespondentbanken, vilket innebär att de inte har möjlighet att rättsligt angripa banken för vårdslöshet.

Min uppfattning kring säljarens avtalsrelation med korrespondentbanken stämmer väl överens med både doktrin och praxis. Om korrespondentbanken bekräftar rembursen uppstår ett avtalsförhållande medan en aviserande bank inte inträder i någon relation med beneficienten. Jag kommer därför inte gå närmare in på denna relation utan kommer istället att koncentrera mig på relationen mellan köparen och korrespondentbanken.

De regler som styr korrespondentbankernas ansvar och kontraktsrelation i UCP har onekligen tolkats till bankernas förmån. Detta inser läsaren efter att ha studerat praxis kring denna fråga. En köpare som öppnar en remburs i tron av att ingå ett rättsligt avtal med både öppnings- och korrespondentbank lär därför bli förvånad när den upptäcker att den inte rättsligt kan angripa en culpös korrespondentbank.

Eftersom UCP är privaträttsliga regler som författas av ICC, vilket är en organisation bestående av näringslivsrepresentanter, har bankerna troligtvis ett stort inflytande i UCP:s utformning. Bankerna bevakar säkerligen sitt område och utformningen av UCP.

Detta kan eventuellt innebära att UCP:s regler, sett utifrån riskfördelningssynpunkt, inte är rättvisa mellan banker och dess uppdragsgivare.

Enligt min mening är de artiklar som reglerar ansvarsfriskrivningarna i UCP 600 inte felaktigt konstruerade. Dessa har till uppgift, precis som Jack uttalat,[91] att friskriva öppningsbanken ifrån ansvar för hur korrespondentbanken agerar. Utan dessa artiklar hade riskexponeringen för bankerna ökat. Öppnande bank skulle i så fall, dels bära risken för att deras uppdragsgivare (köparen) inte har möjlighet att betala och dels bära risken för en annan banks agerande. I dessa förhållanden hade remburser troligen inte varit lika frekvent använda som de är idag och bankerna hade haft en mindre benägenhet att använda korrespondentbanker. Det hade kanske resulterat i att bankerna endast anlitat korrespondentbanker inom samma koncern vilket hade fått till följd att viktiga affärer hade gått förlorade om banken inte haft en filial i säljarens land. Prisbilden för remburser hade också troligen ändrats. Bankens verksamhet består i att prissätta risk oavsett om det gäller inlåning, utlåning eller betalningsutfästelser. Rembursen, som jämförelsevis redan idag är dyr, hade därmed blivit ännu dyrare om den öppnande banken skulle ansvara för korrespondentbankernas agerande.

Det är snarare avsaknaden på avtalsförhållande som jag ställer mig frågande till. Enligt Danske Bank[92] väljer köparen och säljaren själva vilken korrespondentbank de vill använda. Säljaren lär därför ha stor möjlighet att välja en bank som den även har övrigt engagemang hos. Därför finns risken att korrespondentbanken i vissa fall bortser ifrån den så kallade *doctrine of strict compliance* och istället tillmötesgår sin egen kund (beneficienten) framför sin egentliga uppdragsgivare. Eftersom köparen, som har motsatta intresse avseende korrespondentbankens agerande, inte rättsligt kan angripa denna bör kanske därför riskfördelningen ändras.

Om vi därför ponerar att praxis hade sett annorlunda ut och att domstolarna hade ansett att ett avtalsförhållande existerat mellan köparen och korrespondentbanken. Då hade korrespondentbankerna säkerligen, liksom öppningsbankerna, tagit mer betalt eftersom deras riskexponering hade ökat. Det högre priset hade slutligen köparen fått betala. Det är därför tveksamt om denna lösning hade varit att föredra.

---

[91] Jack, *Documentary credits*, 1991, s. 68.
[92] Se bilaga.

Det är således varken ansvarsfriskrivningarna eller avsaknaden av avtalsrelation mellan köparen och korrespondentbanken som jag vill ändra på. Det största problemet är att en köpare troligtvis inte har vetskap om att den inte har möjlighet att angripa korrespondentbanken om denna agerar culpöst och kan tvingas att betala mot avvikande dokument. Det är denna problematik jag anser att UCP bör upplysa köparen och säljaren om. Om parterna, redan innan de ansöker om en remburs, har vetskap om detta kan de på ett bättre sätt värdera och reglera sin egen riskexponering.

8 Slutsats

I Sverige finns det inte mycket praxis kring remburser. Anmärkningsvärt är dock att en stor del av de svenska rättsfall från HD avseende remburser handlar om relationen mellan korrespondentbanken och köparen och säljaren. Detta tyder på att det finns anledning att förtydliga UCP:s regler kring korrespondentbankens relation till säljaren och köparen i rembursen. Detta anser jag kan förverkligas i nästa version av UCP.

För att svara på min frågeställning, om det finns någon anledning till att säljaren och köparen inte rättsligt kan angripa en culpös korrespondentbank anser jag att det beror på att bankernas riskexponering skulle öka om denna möjlighet fanns. Detta skulle bankerna kompensera genom att höja priset på rembursen som redan idag är dyr. För att svara på andra delen av min frågeställning, om det i UCP behövs etableras en kontraktsrelation mellan det bakomliggande köpeavtalets parter och korrespondentbanken är svaret därför nekande. Detta anser jag skulle få negativa inverkningar på rembursen som ingen dragit någon fördel av.

Mitt förslag är istället, att det i UCP upplysningsvis informeras, att köparen och säljaren inte har möjlighet att rättsligt angripa korrespondentbanken då det inte finns ett avtalsförhållande mellan dessa parter. Detta kommer inte att innebära några dramatiska förändringar för någon av parterna men köparen och säljaren kan få kännedom om avsaknaden av kontraktsrelationen innan de beslutar att använda remburser och korrespondentbanker.

Jag anser att formuleringen av artikel 4 i UCP 600 som behandlar rembursens autonomi, kan vara vägledande om en ny artikel skall införas. Mitt förslag på denna artikels lydelse är:

”Det uppstår inget avtalsförhållande mellan uppdragsgivaren och korrespondentbanken och därmed är uppdragsgivaren förhindrad ifrån att rättsligt angripa korrespondentbanken. Inte heller beneficienten har något avtalsförhållande med korrespondentbanken såvida den senare inte bekräftat rembursen.”

Källförteckning

Litteratur

Boman, Per, 1987. *Exportören importören och banken.* Nionde upplagan. Stockholm.

Goode, Roy – Kronke, Herbert – Mckendrick, Ewan, 2007. *Transnational Commercial Law Text, Cases and Materials.* Oxford.

Gorton, Lars, 1980. *Remburs*rätt. Stockholm.

Gorton, Lars, 2003. *Transporträtt – En översikt.* Andra upplagan. Stockholm.

Guest, A. G., 2006. *Benjamin´s sale of goods. Sjunde upplagan.* London.

Jack, Raymond, 1991. *Documentary credits : the law and practice of documentary credits including standby credits, and performance bonds.* London.

Kurkela, Matti, 1984. *Letters of credit under international trade law: UCC, UCP and law merchant.* New York.

Kurkela Matti S., 2008. *Letters of credit and bank guarantees under international trade law.* Andra upplagan. Oxford.

Lögdberg, Åke, 1950. *Spörsmål angående rembours*. Uppsala.

Murray, Carole, 2007. *Schmitthoff´s export trade : the law and practise of international trade. Elfte upplagan. London.*

Palmgren, Gunnar, 1947. *Betalning genom remburs*. Helsingfors.

Ramberg, Jan, 1993. *Köpavtal samt transportavtal och andra anslutande avtal*. Stockholm.

Ramberg, Jan, 2004. *International Commercial Transactions*. Tredje upplagan. Stockholm.

Ramberg, Jan, 2007. *Studier i avtalsrätt, köprätt och transporträtt : Ett urval artiklar 1976-2007*. Stockholm.

Praxis

Svenska rättsfall

NJA 1927 s. 552 **(***Skandinaviska Kreditaktiebolaget mot Aktiebolaget Roberts)*

NJA 1932 s. 217 **(***David R. – Aktiebolaget svenska handelsbanken)*

NJA 1948 s. 127 *(Internationella fruktimportaktiebolaget – Aktiebolaget Göteborgs bank)*

NJA 2002 s. 412 (*Jula Boats Aktiebolags konkursbo – Nordbanken AB)*

RH 2004:21 (Svea Hovrätt) *Elab – Skandinaviska Enskilda Banken (SEB)*

Engelska rättsfall

Banque de l'Indochine et de Suez SA v. JH Rayner (Mincing Lane) Ltd [1983] Court of Appeal (Civil Division), 1 Ll. L. Rep. 228.

Calico Printer´s Association Ltd v. Barclays Bank, Ltd [1931] Court of Appeal, 39 Ll. L. Rep. 51.

Credit Agricole Indosuez v. Generale Bank and Seco Steel Trading Inc. [2000] Queen's Bench Division (Commercial Court), 1 Ll. L. Rep. 123.

Equitable Trust Company of New York v. Dawson Partners Ltd [1927] House of Lords, 27 Ll. L. Rep. 49.

Ozalid Group (Export) Ltd v. African Continental Bank Ltd [1979] Queen's Bench Division (Commercial Court), 2 Ll. L Rep. 231.

Amerikanska rättsfall

Bank of Cochin Ltd. v. Manufacturers Hanover Trust Co. [1985] 612 F.Supp. 1533, (D.C.N.Y.).

Courteen Seed Co. v. Hong Kong & Shanghai Banking Corporation [1926] 216 A.D. 495, 215 N.Y.S 525.

Kungliga Järnvägsstyrelsen v. National City Bank of New York [1927], 20 F.2d 307 C.A.2.

Dulien Steel Products, Inc of Washington v. Bankers Trust Co. [1962] 298 F.2d 836 C.A.N.Y.

International Trade Relationship and Export v. Citibank, N.A. [2000] No. 98 CIV. 8569 (DC).

Polymer Trading, S.A.R.L v. CIC-Union Europcene et Cie, [1996] 225 A.D.2d 482, 640 N.Y.S.2d 32 (1st Dep't,).

Övrigt

Artikel: Gorton, Lars, 2003. *”Remburs, dokumentgranskning och doktrinen om strikt uppfyllelse”*, *Svensk Juristtidning* 2003, s. 957-970.

ICC:s Rembursregler: ICC Uniform Customs and Pratice for Documentary Credits.

Intervju med Anja Naert, chef på Danske Banks Trade Finance avdelning i Göteborg, 2009-05-05.

Bilaga

Intervju med Anja Naert på Danske Banks Trade Finance avdelning.

Jag har skickat nedan angivna frågor till Danske Banks Trade Finance avdelning i Göteborg. Därefter har jag via telefon den 5 maj 2009 intervjuat Anja Naert som är chef på nämnda avdelning. Nedan redogör jag kortfattat för Naerts svar på frågorna.

1. **Använder ni återkalleliga remburser någon gång, och i så fall när?**

   Danske Bank använder aldrig återkalleliga remburser.

2. **Är det ofta avvikelser i de dokument som presenteras av beneficienten?**

   Enligt Naert är det förvånansvärt mycket avvikelser i de presenterade dokumenten. Ofta rör det sig inte om större fel såsom försenad leverans eller avsaknad av något dokument utan det är ofta små fel vilket trots allt är avvikande enligt rembursreglerna. Det händer även att köparen och säljaren muntligen kommer överens om att acceptera avvikelserna för att slippa betala avgifter till banken för att ändra rembursvillkoren.

3. **Använder ni er av villkorad betalning (om ni agerar korrespondentbank) till beneficienten med rätt att återta beloppet om köparen inte godtar dokumenten?**

   Det finns tillfälle då Danske Bank använder sig av villkorad utbetalning beroende på vilken kund och vilken avvikelse det handlar om.

4. **Hur fungerar ert val av korrespondentbank? Har ni vissa särskilda banker ni arbetar med eller kan köparen och säljaren komma överens om vilken bank som skall vara korrespondentbank?**

   I rembursansökningsformuläret skall köparen ange vilken bank som skall agera korrespondentbank och Danske Bank rekommenderar alltså ingen korrespondentbank åt sina kunder. Innan banken vänder sig till korrespondentbanken utförs ett så kallat *compliance test* där banken undersöker den eventuella korrespondentbanken.

5. **I vilka länder använder era kunder remburser mest frekvent?**

   Remburser används mest i Afrika och Asien. Det är mycket ovanligt att det används i Europa.

6. **Är det ofta rättsliga konflikter i samband med remburser?**

   Enligt Naert är det ofta konflikter kring dokumentgranskningen och speciellt vid varor där priset är volatilt och i tider då ekonomin är ansträngd. Anledningen

kan bero på att parterna i det bakomliggande köpeavtalet inte vill fullgöra sin prestation då exempelvis prisbilden på varorna är annorlunda.

7. Vilka moment i rembursen är mest riskfyllda för banken anser ni?

Själva dokumentgranskningen, som är det centrala momentet för bankerna, är även det mest riskfyllda. Konflikterna som uppstår kring remburser handlar till stora delar om bankens dokumentgranskning och utgör således en stor risk.